

Eerlijke honing

Het was warm in het keukentje. De imker was er niet, maar zijn vrouw nam de honneurs waar. Ofschoon Lynn niets om honing gaf, gunde ze haar beste vriendin een pot eerlijke honing uit een echte bijenkorf. Traditioneel geslingerd, werd het spul, en dat leek haar een prima methode. Renee mocht dat wel, het originele handwerk. De honing werd er heerlijk van. Je proefde het verschil. Waarschijnlijk zette de imker een familietraditie voort.

Lynn geloofde haar meteen. Het was ook mooi weer, voor in de herfst. Een stukje omrijden was geen enkel probleem. Al duurde het de hele middag.

Dat bleek niet nodig. Ze waren er zo, alleen was de imker er niet.

- Nee, geen familietraditie, zei de vrouw van de imker. Hij is er pas laat mee begonnen. Afgekeurd, weet u, en hij moest toch wat.

- O, zei Renee. Ik dacht, omdat mijn moeder al jaren honing van u afneemt.

- Uw moeder?

- Uit Den Bosch.

- Uit Den Bosch... Ja, die heb ik wel vaker gezien, geloof ik.

Lynn keek met een berustende blik haar vriendin aan.

- Waar zijn eigenlijk de bijenkorven? vroeg Renee. Mogen we ze zien?

- Die staan hier niet, zei de vrouw. Maar volgende week halen we ze terug. Het is al herfst en dan heeft het geen zin om de kasten nog langer in het veld te houden.

- Kasten? zei Lynn.

- Ja, bijenkasten.

- Bijenkorven toch? vroeg Renee.

- Nee, kasten, zei de vrouw. Korven zijn ouderwets. Die gebruikt niemand meer.

- Maar u slingert nog wel met de hand? vroeg Lynn.

- Helaas wel. Zo'n machine is voor ons te duur. Ik hoop dat u het niet erg vindt?

- Zeker niet, zei Lynn.

- Ik was altijd eerst mijn handen, zei de vrouw.

- Prima, zei Renee. Er gaat niets boven met de hand geslingerde honing.

- Volgens mij ben ik nog de enige, hier in de omgeving.

- Kijk eens aan. U bent exclusief! riep Renee enthousiast uit.

- Je wordt er doodmoe van. Heeft u een potje bij u?

De vrouw opende de twee deuren van een grote houten kast. Op de planken stond een ruime sortering glazen potten, gevuld met verschillende kleuren honing. De onderste twee planken waren leeg.

- Een potje? vroeg Renee. Nee, ik heb niets bij me. Ik wist niet dat ik zelf een potje mee moest brengen. Het zit toch al in een potje?

- Ja, dat wel, maar ik vraag altijd een leeg potje voor de volgende keer. Anders moeten wij steeds groenten in glas kopen. Ik heb liever vers.

- U bent al veel kwijt, zei Lynn. Stond die kast helemaal vol?

- Onderaan bewaren we de koninginengelei. Die is het eerste weg. Iedereen wil koninginengelei.

- Koninginengelei is heel erg gezond, zei Renee.

- Ja? zei Lynn.

- Heel gezond, zei de vrouw. Het helpt tegen alles. Reuma, ontstekingen...

- Allergieën... vulde Renee aan.

- Dan zou ik het eens moeten proberen, zei Lynn.

- Volgend jaar terugkomen, zei de vrouw. Maar niet te laat in het jaar, want het is zo op.

- Waar is uw man eigenlijk? vroeg Renee. Is hij nu bij de bijen?

- Nee, zei de vrouw, hij ligt boven in bed. Een griepje. Waarom?

- Ach jee, zei Lynn. Geeft u hem geen koninginengelei?

- Die is op.

- Wat jammer, zei Renee. Anders was hij zo weer op de been, denk ik.

- Dat zou hij wel willen, zei de vrouw.
  - We willen allemaal wel gezond zijn, zei Lynn.
  - Hij is een been kwijt, zei de vrouw. Hij heeft een ongeluk gehad met een landbouwmachine.
  - Sorry, zei Renee, dat wist ik niet.
  - Geeft niets.
  - Was uw man al lang boer? vroeg Renee. Ik neem aan dat het in de familie zit?
  - Hij is monteur, zei de vrouw. Dat wil zeggen, hij was monteur. Nu is hij niks meer.
  - Imker, toch? zei Lynn.
  - Ja, zo'n beetje. Hij doet het samen met z'n broer. Die heeft een stuk grond bij de Biesbosch. Moet u dat allemaal weten?
  - Ach, de Biesbosch, zei Renee bewonderend. Dat geeft prima honing.
  - Gelukkig wel, zei de vrouw.
  - Heeft de broer van uw man veel bloemen op zijn grond staan?
  - Nee, dat denk ik niet. Ik ben er weleens geweest, maar er stond alleen van dat hoge onkruid. En mais, aan de randen. Maar genoeg gekletst...
  - In de Biesbosch staan een hoop bloemen, zei Lynn.
  - We mogen niet klagen, zei de vrouw. Welke honing wilt u? Ik heb nog klaverhoning, balsemien, linde...
- Renee keek mee in de kast. Ze wees naar een pot met donkergele honing.
- Wat voor honing is dat? vroeg ze.
  - Die is van de bijenkorf, zei de vrouw.
  - Dus toch, zei Renee verrast. U heeft nog een bijenkorf!
  - Nee, zie de vrouw ongeduldig. Van de Bijenkorf. Van de winkel. Die heb ik gehad van een nichtje van mij. Ze dacht mij een plezier te doen met een pot honing van de Bijenkorf, omdat wij in de bijen zitten.
  - Verkoopt u die? vroeg Lynn.
  - Waarom niet? Honing is honing. Ik heb hem alleen overgegoten in twee kleine potjes, want het zat in een stenen kruik. Wilt u deze?
  - Nee, dank u, zei Renee. En wat is dat voor honing?
- Ze wees naar een pot met een ondoorzichtige inhoud.
- Bijenwas, voor de kast.
  - O... daar heb ik niet veel aan.
  - Ik zou de lindehoning nemen, zei de vrouw. Die is heel bijzonder.
  - Lindehoning... Van lindebloesem, neem ik aan?
  - Zeker wel, zei de vrouw. In de lente heeft mijn man een kast onder een lindeboom gezet, toen die volop in bloei stond.
  - Is dat niet moeilijk voor hem? vroeg Lynn.
  - Nee, hij doet het samen met zijn broer. Die is niet zo slim, maar wel sterk.
  - Hij is een beetje eenvoudig, bedoelt u? vroeg Lynn.
  - Als hij niet rookt, valt het wel mee. Anders kun je er niets mee beginnen.
- Renee keek op haar horloge.
- We moeten eens gaan, zie ik. Geeft u mij maar een pot lindehoning.
  - Eentje?
  - Ik wil het eerst proberen. Als hij mij bevalt, kom ik wel meer halen. Mijn moeder heeft binnenkort toch weer honing nodig.
  - Dat kan, zei de vrouw. De meeste klanten kopen liever een paar potten tegelijk, maar het hoeft niet.
  - Heel fijn, zei Renee.
  - Een lindebloesem... zei de vrouw. Ze nam een pot uit de kast en zette hem op de keukentafel. Dat is dan acht euro en vijfenzeventig cent. Gepast graag, want ik heb hier geen kassa.
  - Is dat inclusief BTW? vroeg Lynn met een glimlach.
- De vrouw van de imker keek Renee en Lynn beurtelings aan. Ze beet op haar onderlip, schudde traag nee en zette toen de pot lindehoning terug in de kast.

- Ik vergiste me, zei ze, terwijl ze de deuren sloot. Ik verkoop niet echt honing. Het is maar een hobby van mijn man.

- Maar... zei Renee verbaasd.

- Een invalide heeft ook recht op een hobby, zei de vrouw. Hij doet er niemand kwaad mee.

- Ja, maar...

- Dat valt nog te bezien, plaagde Lynn.

- Hè? zei Renee.

- Ik wist het, zei de vrouw verontwaardigd. Ik wist het! Daarom stelde u zoveel vragen. Mijn man zei al, dat we gecontroleerd zouden worden. Nou, dan mag u best weten dat ik het schandalig vind. Het is nog knap dat hij een hobby heeft. Of mag dat tegenwoordig ook al niet meer? Alsof we nog niet genoeg belasting betalen.

Renee staaarde haar met open mond aan. Toen knikte ze begrijpend.

- Ach, nu snap ik het, zei ze. Mevrouw, er is echt niets aan de hand. U kunt ons gerust een potje honing verkopen.

- Nee, zei de vrouw, terwijl ze druk met stoelen aan het schuiven ging en kruimels van de tafel veegde. U wilt mij in de val lokken. Ik moet u wel verzoeken om mijn keuken te verlaten. Er valt hier niks te zien.

Renee keek naar Lynn.

- Misschien kun jij mevrouw geruststellen?

Lynn gunde haar vriendin een pot eerlijke honing, maar de verleiding was haar te groot. Bovendien vermoedde ze dat de honing van deze imker veel te duur was.

- Hoeveel zet u per jaar om, schat u zo? vroeg ze geïnteresseerd.

De vrouw zette haar handen in haar zij.

- Dat gaat je niets aan. Ik kan wel zien dat jij lol hebt in die rotbaan van je. En nu mijn keuken uit! Allebei!

Renee zuchtte, greep Lynn bij een arm en zei:

- Wij gaan inderdaad uw keuken verlaten. Kom mee, jij.

Ze stapten naar buiten. Op het erf, een paar meter van de keukendeur af, liet Renee haar vriendin los. Die wreef over haar arm en zei:

- Je kunt beter in een supermarkt honing kopen. Is echt een stuk voordeliger.

Achter hen werd de keukendeur met kracht dichtgetrokken. Ze keken even om.

- Dat kan wel zijn, zei Renee, terwijl ze de autosleutel uit haar tasje haalde, maar mijn moeder zweert bij handgeslagen honing.

- Je moeder ziet slecht, ruikt slecht en volgens mij proeft ze ook nog slecht.

- Daar gaat het niet om, zei Renee. Ze denkt dat die honing haar gezond houdt.

- Ze heeft anders een slechte gezondheid.

- Precies. Maar dankzij de honing gaat het nog enigszins. Althans, dat denkt ze. Het gaat er om dat ze er zelf in gelooft. Ze denkt werkelijk, dat ze zonder handgeslagen honing binnen een jaar dood zal zijn.

- O, zei Lynn, dat wist ik niet.

- Nee, zei Renee, dat wist je niet. Je kon het gewoon niet laten om te klieren. En nu mag ik haar gaan vertellen, dat ik hier geen honing meer krijg. Zelf kan ze het niet halen. Waar moet ik nou naar toe?

- Jeetje, vriendin... Het was maar een geintje.

- En tjonge, wat hebben we gelachen. Als mijn moeder niet al een hekel aan je had, kreeg ze het nu vanzelf wel.

- Maak je niet druk, zei Lynn. Ik los het wel op. Je moeder met d'r handgeslagen honing...

Lynn sjokte met gebogen hoofd terug naar de keuken. Ze klopte op de deur, wachtte een moment en stapte toen naar binnen.

Renee keek haar na. Met geen mogelijkheid kreeg Lynn nog honing los van dat mens. Ze was veel te bang om betrappt te worden. Uiteraard verzweeg ze haar knullige handeltje voor de belastingdienst.

Niet lang daarna kwam Lynn weer naar buiten. Ze toonde met een verveelde blik een glazen pot, alsof ze zojuist een routinehandeling had verricht.

- Wat is dat nou? zei Renee.

- Honing.

Lynn drukte haar de pot in handen, liep om de auto heen en nam plaats aan de passagierskant.

Verbaasd bekeek Renee de glazen pot. Ze plofte naast Lynn neer en hield de gele gelei in het licht.

Eerlijke, handgeslagen lindehoning.

- De winkel is weer open, zei Lynn.

- Ik zie het. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen? Trouwens, hoeveel krijg je van me? Acht euro en vijfenzeventig cent?

- Niks, zei Lynn. Het is gratis. Ze gaf het me maar al te graag.

- Nou... dat valt me dan weer veel mee. Ze schaamde zich zeker?

- Zo ongeveer. Zullen we gaan?

- Heb ik je niet te hard vastgepakt?

- Nee, niks van gevoeld.

- Heeft ze haar excuses aangeboden?

- Ze is gewoon blij dat ze weer honing kan verkopen.

- Dat geloof ik. Ze verdient er volgens mij een aardig zakcentje mee, zwart.

- Het kwam even ter sprake.

- Nou, je hebt het weer voor elkaar, vriendin.

- Het is niets. Gaan we nou?

- We gaan, zei Renee, maar eerst gaf ze haar vriendin een complimenteus klopje op haar schouder.

Lynn neeg glimlachend het hoofd.

Renee startte de auto. De cabrio reed langzaam over het knisperende grind het erf af. Ze passeerden een sloot, draaiden de provinciale weg op en verdwenen daarna aan de horizon.

In de keuken, achter het glasgordijn, keek de vrouw van de imker hen na.

Iedereen is tegenwoordig corrupt, dacht ze misprijzend. Zelfs de belastingdienst kun je omkopen. En nog wel met een potje honing! Doe het dan goed, als je om een steekpenning vraagt.